

ناول

بدالي

لوی

Ketabton.com

بابا!

لیکوال: سیدادریس سادات

ڈیزاین: سید عمران سادات

لوی امپراتور ابدالی بابا!

بنہ:ناول!

لیکوال:سید ادیس "سادات"

ترتیب کوونکی:دینار ہلک!

مرستہ:افتخار اللہ افتخار, ادیس ساحل صافی,

دکتاب گنہ 11:

دلیکوال اثر:رنحور خامار. دسپین غر زخمی مرغی

.دننگر ہار مینہ بی پروا انجلی.مسافرہ پیغلہ.

مغورہ ہلک. ناخوانہ انجلی.دتورخم لار اووادہ.ماتہ

میکدہ.

دا او ہمداسی نور کتابونہ تاسی پہ تلگرام او واٹساپ کی

دسادات کتابتون خخہ تر لاسہ کولایشی.

دسادات کتابتون

لینک:<https://chat.whatsapp.com/BkftA:TVZg>

h494KdycomZuY

0779011816

واٹساپ کی ہم مسیج کولای شی

سريره

دلوي سپيڅلي او لايزال رب په نامه داچي پدي
وروستيو کي دانټرنيت له لاري د pdf له مخي
دکتابونو

نشرولو ډير زور اخيستي نو مور هم دسادات کتابتون
جوړ او پر مخ مو روان کړ دخپل خدای نه شکر
گذار يم
چي په ډير لږ وخت کي مو ډير زيات مينوال پيدا
کړل.

زه ډير زيات منندوي له هغو ورونو څخه يم چي زما
يوه قيصه يي لوستلي وه بيبي زه دي ته تشويق کړم
تر څو ناول وليکم وس لپاره زموږ ناولونه دسروي
له مخي په ټوله پښتونخوا کي تر 25000 کم وزيات
نفرو پوري رسيري.

مننه دافتخار ورور څخه چي ددي ناول په ليکلو کي
يي خپل نظرونه له مور څخه ونه سپمول.

ڊالي

د تاريخي ناولونو ٽولو مينوالو

ته!

تاسي ٽولو ورونو ته دي ڊالي

وي.

هيله ده چي خوند ورنه واخلئ

او مور پخيلو دعاگانو کي ياد

وساتي.

دلمونخ وخت دی زمان خان یی له خوبه پاڅاوه
سترگی یی وموښلی داوداسه په نیت یی خپلی متی بد
وهلی بیرون په کلي کی دیکو اوبو شراخته دکلي
یخه هوا او سره سیلی لگیده ژرژر یی اودس وگر او
په منډه یی په کور کی په چینجن پوزي باندی خپل
لمونخ اداء کر دسهار خړه وه او دکلي په لری غرو
رغو کی یو نیم دلیوه اواز اوریدل کیده زمان خان
خپل رب ته لاسونه لپه کرل.

یاربه: لکه څرنګه چی دی یوه نیمه پیری مخکی
صفویان د شاه محمود په لاس ذلیلہ کړي وو خدایه
وس یو بل شاه محمود پیدا کړه تر څو دصفویانو دملا
تیر ورمات کړي

خدایه زمورن هیواد یو خپل واک هیواد وگرځوه.
یاربه: مورن خپل پخوانی نوم بایلی دی.
وس نو دخراسان په نامه هیڅ هم دځمکی پر سر نشته
خدایه ته خو زمورن دا بی وسه هیوادوالو ته دومره
طاقت ورکړی چی داخلور لوی قوتونه مات کړي.

يو دم غوغا گڏه شوه.

زمان خان له كوره بيرون ووت ټولو خلكو له يو بل سره خبری كولی.

زمان خان هم له يو تن څخه پښتنه وكړله.
ورور جانه څه خبره ده دا ولی نن په كلي كی شور دی.

هغه ورته وويل: ولی ته خبر نه يي؟

ورته يي وويل: نه

خبر شه پښتنو تاجكو ازبكو چار ايماقو او تركمنو
ډلو دكابل سيند په ورځيرمه راغو او
بانډو بلخ ځي. كندز. اندخوی. سرپل. شبرغان. هرات. اوباد
غيس كی دنادر په وړاندی دخپلواکی بير غونه
راپورته كړي دي.

زمان خان ددی كلي پوه او هوبنيار مشر دی اود ټول
هرات واگی په لاس كی لري دهرات ټول خلك يي
يو موټی كړل!

او يو لوی فوځ يي ورڅخه جوړ کړ تر څو دوي هم
دخپلواکي بيرغونه راپورته کړي او دخپل هيواد
راتلونکي روښانه کړي.

په دی ورځ دوه تنه نيان دابداليانو کلي ته راغلل د
همدی کلي خلکو ته يي خبر راوړ چی نورو ولايتونو
کی مقاومت کوونکي په توپونو کښيناستل هر حای
کی يي پاڅونونه غلي کړي دي.

که چيرې تاسی دخپلواکي بيرغونه راپورته کړی نو
فکر نکووم که کوم تن درکي ژوندي پاتی شي او
نادر به تاسی ټول لکه دخاشاک وسوزوي.

دا دوه نفر لارل زمان خان دهرات ټول فوځ پخپل
لاس کی ونيو خو دهغوی روحیه ډيره کمزوری
شوي وه علت يي دا وو چی هغو دوو نيانو ددوی په
دماغو کی سخته ويره اچولی وه.

او داخبره ريشتيا ده چی هغه وخت په ټول خراسان
کی دشورشونو دغلي کولو لپاره سختی ويني تويي
شوی خو چی يو حای کی به يي دخلکو پاڅون غلی
کړ بل حای کی به ورته راولاړ شول.

ز مور دوطن والو سر کښي دهماغه وخت نه خلکو
ومنه او تراوسه يي يادوي زمان شاه دخپلی پوهی او
زیرکتیا نه په کار اخیستني سره دتول فوځ سر
ور خلاص کړ او دجنگ لپاره يي خه قوي تابيا ونيوله.
زمان شاه دهرات تول فوځ دصفویانو ددولت سره
دډغري وهلو په پار چمتو کړ.

په همدغی کال نادر هرات ته ترکمان صفی قلی خان
راولیکه چی لښکر يي په توپچي ځواک او شوبلو
سمبال وو.

ترکمان صفی قلی خان يي خاص دابدالیانو دتکولو
لپاره هرات ته رالیکی و.

دمحمد زمان خان تر مشری لاندی ابدالی ځواک
روان شو.

زمان خان له خپلی کورنی سره مخه خه وکړه ځکه
دیو لوی قوت سره دجنگ نه وروسته دانسان ژوندي
پاتی کیدل هیڅ امکان نلري.

زمان خان خپل مشر ځوي زولفقار خان نه پریښود

تر څو جنگ ته لار شي خو مور يي ورڅخه منعه کړ.
زرغونه دزولفقار خان مور ډيره زړه وره او په
وطن مينه ميرمن ده ځکه يي خپل خاوند هم دجگړي
څخه منعه نکړ ټول ابدالي فوځ دزمان خان تر مشري
لاندې تر کافر کلا پوري راووت.

تر څو مرثيه يي ورڅخه فارسيان ونه نيسي
دصفويانو فوځ بي له کومي انديښني د ابدالي دام ته
وغورځيد هغه داسي چي هغوي پخپله بغير له کومي
ويري کافر کلا ته ننوتل او يو دم دمخي له لوري
پري يرغل وشو مخامخ جگړه پيل شوه دکارپوه
ابدالي زمان خان ټوپک لرونکي ځواک په صفوي
لښکر کي اورونه بل کړل ددرد زگيروي يي اسمان
ته پورته کيدل او دصفي قلبي خان ټول لښکر دماتي
په ويره کي شاته روان شو.

دکافر کلا څخه هر تن دتيختي په حالت کي وو
داصفهان دولت ته دي جگړي ډير زيات تاوان
ورساوه د صفي قلبي خان فوځ ډري وري شو او
مشهد ته تيختي ته اړ شول.

ابداليانو د يو ستر قوت د ماتولو په پار د الله اکبر ناری
وو هلی.

صفي قلي خان چی دخپل فوځ ماته پخپلو سترگو
وليدله نو د ژوند څخه يي مرگ غوره وباله پخپله هم
دباروتو پر بگی کښيناست او اور يي ور لاندی کړ.

خان يي وری وری کړ 1132 کال

کافر کلا هم هاغه پخوانی کلا پاتی نشوه او د صفي
قلي خان او ابداليانو جنگ په وینو سره او په اور
توره کړه.

تر دی جنگ وروسته بیا نادر د ابداليانو او خاصکر
زمان خان سره کار ونه لاره زمان خان دوه نیم کاله
خه په ارامی برم او عزت سره په خپل هرات
حکومت وکړ په کال 1135 کی ابدالي احمد شاه
وزیگید خو په همدې کال یوه بده پېښه رامنځته شوه
او هغه داوه چی په همدې کال کی يي پلار د لاسه
ورکړ.

د احمد خان دخپل ژوند لیکنه.

زما پلار په همغی بدبخته کال وفات شو په کوم کال

کی چی زه دی بی خونده نری ته راغلم کاش نه وای
راغلی.

زما پالنه زما مور زر غونی او زولفقار لالا په غاره
واخیسته زه تر پیره وخته پدی نه پوهیدم چی زما
پلار وفات شوی او ذالفقار لالا می مشر ورور دی
حکده دهغی په شتون کی ما هیخ دپلار کمی ندی
محسوس کری په لنده معنا ما چی خپل دپلار په توگه
پیژندلی دی هغه ذولفقار دی او مور می زر غونه ده.
خو وروسته می په هر څه باندی سر خلاص شو.

زما پلار زمان خان دتول هرات دخلکو واکمن وو
ترکمان صفي قلي خان ته دماتی وروسته ورسره
نادر هیخ کار ندی لرلی او خپله واکمني یی په خه
ډول سمبال کری وه وس نو زما وار وو تر څو دخپل
پلار حای ونیسم که څه هم زما دورور زولفقار ددی
واکمنی او مشری سره هیخ شوق نه وو خو بله لاره
نه وه هغی ته قسمت په غاره کی وراچولی وه.

زما دپلار دمړینی نه یو کال وروسته می مور زه او
ذولفقار له هرات څخه راوباسلو هرات ورته بدبخته

خڪاريدہ فڪر يي ڪاوه چي دبدبختي تر ٿولو لوي
لامل يي همدا هرات دي حڪه مورن دواړه يي په فراه
کي خپل مشر ورور علي مردان خان ڪره بوتلو مورن
دواړو خپل ژوند په فراه کي پر مخ بيولو بسکلي
وخت وو زه چي ڪله پنځه ڪلن شوم ماما مردان خان
بوتلم مدرسه کي يي واچولم زما دقران مجيد سره ڏير
شوق وو حڪه مي په ڏير کم وخت کي زده ڪر خو
هر ڪله چي زه داتو ڪالو شوم ماما مي هم وفات شوه
ڏيره سخته وه خو ژوند په يو حال نه پاتي کيري.
بس نور چاره مونه وه.

ذولفقار ورور راته وويل: وس نو نور دا حاي زمورن
لپاره خه ندي حڪه چي دمهال دهرات ٿول ابدالين
دنادر تر ولکي لاندي وو او فراه ته هم نادر راتلاي
شو حڪه دهغي قصور وس هم امکان لري چي زمورن
په زړه کي وي او مورن به ورنه په ڦلاره ژوند
هيڅڪله هم ونکړو حڪه نو ما او ورور مي قندهار ته
روان شو خو ددي معلومات مورن ته نه وو چي دشاه
حسين هم زمورن ډيلار سره څه بدي وه او دهغي نه به

هم په امن خلاص نشو مور خه په حيا او عزت
قندهار ته ولاړو او هلته دوه دري ورځي مو تيري
کړلي په څلورمه ورځ د شاه حسين عسکر راغلل
ز مور دکور دروازه يي راوتکوله زه ور غلم چي
ومي کتل عسکر وو زه او ورور ذولفقار يي ونيولو
1731 کال وو بس زندان مو ځای شو په دومره کم
عمر کي زندان د سختي تيرو ل ډير سخت دي خو
څه به مو کړي وي بله لار نه وه خپل وطنوال راته
خدای دشمن وگرځاوه.

ز مور نوره هيڅ هيله نه وه بس همدا مو فکر وو چي
ټول عمر به مو دازندان ځای وي.
او ما فيصله وکړه که چيرته هر چا مور له دی ځايه
وباسلو.

زه به ټول عمر ورسره کومک کووم او احترام به يي
کووم.

شاه حسين هم هره ورځ راته مور سره به يي
دپخواني عقدي خبري کولي بس ز مور هم څه چاره
نه وه.

ماته به يي ويل احمد خانه زمان خان چي مور سره
کوم کارونه کړي دي دهغي تاوان به ته راکوي.

1731

په 1731 کال کي مور دشاحسين هوتک په زندان کي
ولويدلو دهغي شکنجي ډيري سختي وي وخت تيريده
مايوه ورځ په همدې زندان کي يو ځوان هلک وليد
خفه او خواشيني په زندان کي ناست وو زه يي هم
خواته ور غلم ورسره کيناستم دامهال شپه ناوخته وه
ز مور پښي او لاسونه زولنو نيولي وو خو دگر ځيدلو
طاقت مو وو.

په دالان کي ډير تي ليمسي نه خوړين بوي لتيده تکه
توره تياره وه صرف په کړکي کي د سپورمي رنابلره
راننوتی دکرکي نه په اسمان کي تلونکي وريخ داسي
بنکاريدی لکه ډيره نيکمرغه چي وي په ازاده فضا
کي مزل کوي خوند اخلي انسانان گوري او فنا کيري
دهر مارغه دمنظر په ليدلو سره به مي صرف ذهن
ته همدا راتلل! شکر چي دامرغي خو ازادي دي.
ايله داوخت ماته معلومه شوه چي په قفس کي وخت

تيرول څومره سخت دي ځکه مي فيصله وکړه چې
هر کله دماما کره ولاړم لومړی به هاغه کوټری
خوشي کووم چې ماما مي په قفس کې ساتلی دي په
خواکي ناست زلمي مي سلام وکړ دحال پښتنه مي
ورځخه وکړه خپل ځان يي بيخي خه وښودلو خو
څهري يي دورايه داويله چې هلک خه په غمونو کې
ډوب دی هلک وويل: ژوند هر چاته دخه کيدلو موقع
هم ورکوي او د ماتيدلو وخت پری هم راولي بس هر
وخت چې دی موقع پيدا کړه ووزه ژوند وکړه او
خپله ازادي دی په دايمي وياړ بدله کړه.
ما ورځيني وپوښتل: وروره ته څنگه دلته راغلی يي
سور اسويلي يي وکيځ ويل يي کيسی ډيری اوږدی
دي خو لنډه به درته داووايم چې دا زندانونه
دگناهگارانو لپاره ندي جوړ شوي بلکی څوک چې
ددی دولت خلاف وي هغوي به پکی اوسيري.
واقعا داهلک ډير هوښيار وو خو زه تری تر اوسه
پوری کشر وم او عمر مي څوارلسو کالو ته رسیده
ما داهلک ډير وغږاوه خو اصلي قيصه يي نه کوله

آخر کی هلڪ په ٿرا سو او خپله قيصه پي داسي پيل
ڪره.

زه دهرات ابدالي يم.

ڪه فڪر ته موراشي زمور ابداليانو په هرات ڪي يو
ڇه وخت مخڪي "ڏير وخت نه! ڇوارلس ڪاله مخڪي

دنادر فوخ صفي قلي خان ته ماته ورڪري وه.

هغه وخت زما پلار دزمان خان سره مشاور وو

زمان خان به له همغي سره په ٽولو چارو ڪي

مشوري ڪولي.

داسي نور خلڪ هم وو خو ڏير اعتماد پي زما په

پلار درلود.

يوه ورخ شاه حسين هوتڪ ورته ڇه ڊالي وروليزلي

او يو ليڪ پي هم ورته وروليزه تر ڇو هرات

هوتڪيانو ته په حواله ڪري.

خو زمان خان ورته ڏير ڪرڪ ڇوابونه ورڪرل ورته

پي وويل: مور داصفهان پشان قوت ته ماته ورڪره ته

ڇه فڪر ڪوي چي تاته به داسي په اسانه وسلي ڪيردو.

ليڪوال

داوخت دنړی په سر دافغانستان یا خراسان په نوم
هیڅ هم نه وو.

او افغانستان ټول تجزیه شوی وو.

دپرديو تر تسلط لاندی یو بی گانه موجود وو
افغانستان

هری خوانه پری پردي حکومتونه واکمن وو او نوی
نسل خو بیخي پدی نه پوهیده چی مور یو خپلواکه
هیواد یو او وطن مو خراسان نومیري.

پدی نوم هیڅ هم نه وو مطلب خالي خلکو دغلامی
ژوند تیرووو او تر دوو پیړیو پوری چا دخپلواکی د
جام نه یوه څکه هم نه وه کړی.

هماغه وو چی دشا حسین هوتک ز مور دکورنی او د
زمان خان دکورنی سره واوریدله او ریشتیا خلکو
ویل چی دزمان خان کورنی یی هم بندیان کړي دي
خو دزدان معلومات یی نشته چی چیرته یی وړي
دي.

ماورته ترخه موسکا وکړله !او په وړه خوله می
ورته دالویه خبره وکړه چی دهغی زمان خان کورنی

يو زه يم او يوه مي ورور دي چي شاته دټانكي سره
په خواكي بيده دي هلک هک حيران شو لکه ورک
څه چي بي ميندلي وي ژبه يي ودریدله.
ما ورته لري څه اوبه راوري هغه يي وڅښلي بيا يي
وويل: ستا نوم څه دي ماورته کړه زما نوم احمد خان
دي او ورور مي ذولفقار خان نوميري.
ويل يي: څه پير څه گوره زه تاسو ته يوه پيره
ضروري خبره لرم په منډه ورشه او ورور دي
راپاسوه.
زه لارم! ذولفقار ته مي اواز وکړ هغي هم ژر ژر
مخ ومينځه او راغي.
دي هلک مور ته وويل: گوره احمد خان او ذولفقار
خانه
زه ستاسي په گټه درته يوه خبره کووم هغه داده چي
دهغي دخبري شروع کولو نه مخکي ما ذولفقار ته
داسري پوره وروپيژانده.
سري وويل: نادر وس هم ژوندي دي.
او همدا تاسو پسي گرځي که چيرته هغه خبر شي چي

تاسی دلته یاست! نو هغه ضرور دلته راځي.
خو اصلي خبره داده چی هغه تاسو دواړو ته اړتیا
لري! هغی ستاسو پلار لیدلی او ستاسی په هوبنیارتیا
هم باور لري!
هغه پوهیږي که تاسی ورسره شی نو دهغی دواکمنی
لمنه به نوره هم اوږده شي.
او تاسی کولای شی چی دخراسان هاخوا سیمی لکه
پنجاب ملتان لاهور او همداسی نوری سیمی دهغی په
امپراتوری کی شاملی کړی.
نو تاسی داسی وکړی چی په یوه طریقه خبر تر نادره
پوری ورسوی هغه به ستاسی لپاره ضرور راشي او
تاسی له دی تور دوزخ څخه لومړی مو خدای
وباسلی شي او بیا نادر یی وسیله ده ما او ذولفقار
پلان جوړ کړ چی څنگه تر نادر پوری خبر ورولیږو.
خو زما ذهن ته یو مفکوره راغله خو ویلي می ځکه
نشوه چی مشر ورور ذولفقار خفه نشي ځکه زه پیر
کوچنی وم او دهغی خفگان می هیڅکله هم نشو
زغملای.

ڊير په سختی می ورته وویلي چی ورور زه یوه مشوره لرم هغی راته بغیر دکوم ځنډ نه وویل: زر زر یی راته ووايه هله چی نور وخت په دی تور دوزخ کی نشم تیرو لای.

ما ورته داسی مشوره ورکړله چی سباته ددی زندان څخه یو نفر خارجیري نوم یی راته یاد ندی خو که مور هغی ته خط ورکړو ایا هغه به یی تر نادر پوری ونه رسوي.

ذولفقار وویل: واه څومره خکلي مشوره دی خبری ته خو زما هیڅ فکر نه وو.

ماچی لیک لوست په مدرسه کی زده کړی وو نو ژر ژر می خط ولیکه ذولفقار به راته ویل ما لیکل هر کله چی پوره شو هغه نفر چی د زندان نه خارجیدلو هغی ته مو ورکړ خو هغی مور پوری ملندی ووهلی او ویل یی نادر چی دتول اصفهان څښتن او وس دلوی امپراتوری درلودونکی دی ته غواړی هغی ته زه داخط ورکړم هغه لکه چی زما دتره ځوي دی خو

راسره يي ونه منله.

ډير زاري مو ورته وکړلي خو ريشتيا هم يو بيگانه
انسان به څنگه دزمانی تر شاه پوری خط رسوي دی
خو داخط وینه ورلو.

خو يو څه وخت وروسته يو بل تن له زندانه وتلو دی
کس داخط څه په مینه جيب کی کينود او ژمنه يي
وکړه چی داليکنه به ضرور په نادر لولي او نور يي
هيڅ ذمه واري پخپل ځان ونه منله خو ويي ويل چی
داخط به ضرور په نادر لولم.

سړی لار او مور په زندان کی دخپل خط جواب ته
سترگی په لار پاتی شو څه وخت تيرشو خو دنادر
هيڅ معلومات ونشو .

يوه شپه زه بیده وم يو دم می د يو غټ شي غږ تر
غوره شو راپاڅيدم په منډه د زندان داوسپنی مخی ته
و دريدم دلری ځای نه می کتل چی سخته جگره روانه
وه او مخالفين د سلطان حسين هوتک دکاميابی په
حالت کی وو.

زه پوه شوم چی نادر راغلی په منډه می ذولفقار

ر اڀاڇاوه مورن خالي موقع ليدله تر څو و تختو اود نادر
له عذاب څخه هم په امن کي شو خود نادر عسکرو
مورن ونيولو.

په همدی کال 1338 کي نادر افشار زمورن دژ غورلو
لپاره راغي ټول کندهار سره يي پخپله دغره ووهله
مورن دواړه ورونه يي مازنداران ته وليکلو هلته به مو
دبادشاهانو پشان ژوند کاوه.

دشاه په ماني کي اوسيدلو خدای تعالی ج راته دډيري
سختی وروسته راحت راپه برخه کړ او يو کال مو
مسلسل نادر ته په همدی ځای کي انتظار وکړ خو
هرڅومره به چي نادر ځنډيده مورن به خوشحاليدو
ځکه که نادر راشي نو زمورن به په جنگونو سر شي
او بيا بله لاره نلرو.

په همدی ماني کي يو اشپز اوسيده هغه به اکثر زما
کوټي ته راته ماسره يي څه ساعت تير وو هغه ځکه
چي زما او دهغي عمر يو شان وو او هغه پوهان

وايي چي هغه ملگرتيا هيڅڪله هم سر نه نيسي چي
ددو ملگرو عمر پڪي يا ديو بل نه ڀير وي ياکم وي.
داشپز هلڪ داد الله نوميده دي پخپله افغان وو خو
مازنداران ته يي په ظلم او زياتي او په جبر روستي
وو ده به په اصل کي خوندور خواره پخول حڪه
دنادر زره ته لويدي وه.

يوه ورخ ما سهار وختي قرانڪريم لوستلو زه په ماني
کي ازاد وم هر حائته چي مي زره غوبنتل ولاړ شم
اجازه وه راته حڪه نو په همدی سهار مي دروازه
راٽڪ ٽڪ شوه ما قرانڪريم په قلاڙه بند ڪر
ورپاڻيدم ددروازي زلفي مي خلاصه ڪره چي ومي
ڪتل تور دادالله وو.

لاس کي يي خوندور خواره وو لکه دپسه غوبنه
وريجي او همداسي نور دايي په لرگين لوبني کي
اچولي وو او خاص زما لپاره يي چمتو ڪري ول زه
ورته کڻيناستم دسهار ناشته مي خه په مڙه گيده وڪره.
اخر کي دادالله دجيب خخه دپاڙوس کاغذ راباسه
هغه يي راته راڪر او ويي ويل: گوره احمد خانه زه په

تا باندی دخیل مور او پلار نه هم زیات باور کووم.
حُکّه کومه خبره چی زه تاته کووم هغه که زما مور
او پلار هم واورې ما به ژوندی پرینږدي ما ورته
وویل ووايه ورور څه خبره ده.
ویل یې: په اخیرې منزل کی د نسیم الله په نوم یو
سړی اوسیرې ما ورته وویل خا.
ویل یې: دهغه یوه لور ده سحر
ما ورته وویل بس بس پوه شوم یاره.
مخکی دی ولی راته نه وویل: په داسی وخت کی چی
یار یار ته په درد ونه خورې نور به کوم وخت کی په
درد خورې.
ته بی غمه شه ته دی تر غرمی خپل کار وکه زه به
داخط تر غرمی پوری وخپل حای ته ورسوم داد الله
ووت په همدی ورځ ذولفقار بیرون وتلی وو ویل یې
چی نن نادر راځي او زه به دهغی سره وگورم ته
همدلته پاتی شه.
ماته وس نو ډیر لوی کار را په غاړه وو خو زه خیر
توکل په خدای اخیرې منزل ته راکیوتم دروازه می

تک تک کره.
پخپلو جامو گیره او پتکي می لاس کش کرل.
یو سری راوت.
ما ورته وویل: اسلام علیکم زه ابدالی احمدخان یم.
هغه راخه مخ وارولو.
او بیرته خپل کور ته وگرئید.
دروازه یی راپسی رابنده کره هک حیران شوم.
چی داخه رقم سری وو.
او زه به دادالله ته څه جواب ورکووم.
یو ځل بیا می دروازه تک تک کره.
داځل دروازی ته یوه انجلی راغله.
فکر کووم پښتو یی زده وه.
ځکه راته یی وویل: وښی ورور ستاسی دقوم سره
زما پلار جان دشمني لري دهغی دری زامن
دابدالیانو سره په جنگ کی وژل شوي دي.
او که بیا دی دهغی دروازه تک تک کره.
امکان لري هغه مو ژوندی پرینردي.

ما ورته کړه خوری ستا خبره سل په سلو کی سمه ده
خو ماته دادالله یو خط را کړی.

زه صرف راغلی یم هغه خط تر تاسی پوری
درور سوم او بس.

ویل یی خا هله زر زر کوه خط را که.
چی پلار می ونگوري.

خط می ور کړ او په خوشحالی خپل اطاق ته راغلم.
په همدی ورځ راته دادالله دخپلی میني قیصه وکړله.
واقعا چی دلیلی مجنون دقیسی نه که زیاته نه وه کمه
هم نه وه.

قیصه به یی زه دلته ولیکم خو که دچا یی لوستلو ته
زړه نه کیري نو تر *** دی علامی وروسته دناول
نوره برخه ده.

خو ویی لولی واقعا چی دی کیسی دناول خوند برابر
کړی دی.

زه نادر خان پوره اته کاله مخکی دلته راوستی یم.

مورن په خپل کلي کی نیان وو او په ودونو خور اکونو
کی به مو خوندور خواړه پخول او خلکو ته به مو
نوي خبرونه راوړل او کله کله به مو خلکو ته
ويختان هم جوړول.

حکله چی دنیانو وظیفه وي همدغه.

وختونه تیریدل یوه ورځ خبر راغی چی نادر
دخراسان په هر ولایت کی ظلمونه شروع کړي دي.
او هر ولایت نه ورپسی پاڅونونه راوتی دي.
مورن دغه خبر تر کلیو بانډو او خلکو پوری رساوه او
دکلي ملکانو به مورن ته خپل قلنگ راکاوه.
نادر ریشتیا هم په هغه وخت کی ډیر زیات ظلمونه
شروع کړي ول.

یو وخت مورن اصفهان ته راغلو تر څو نوی خبرونه
واخلو او خراسان کی یی تر خلکو پوری ورسوو.
همداسی مو وهم کړل.

ټول خبرونه مو راغونډ کړل خو چی راتلو یو نفر
راباندی غږ وکړ چی که چاته بنکلی پخلی زده وي.
نن دلوی پاچا دزوي سنت گري ده او که لوی پاچا

دهغه پخلي خوځ كړي.

نو په بدل كې به يې ډير څه تر لاسه كړي.
ما ورته وويلي چې زه يې كوم او كه لوی پاچا می
پخلي خوځ نكړ نو بيادى ما زنداني كړي.
زه ټولو خلكو ډير په درنښت هغى ميلمستون ته
وروبللم.

داميلمستون د لوی بادشا يا نادر افشار په شاهي ماني
كې وو.

ډير فوق العاده ميلمستون يې جوړ كړى وو.
فكر كووم داوړته دخپلو پخوانيو مشرانو نه پاتى وو
لكه شا حسين صفوي اسماعيل صفوي او همداسى
نور.

په ديوالونو يې هر ډول نقاشياني شوى وى.
د شاه حسين انځور هم په يو ديوال نقاشي شوى وو.
رقم رقم ډيوى يې پدې ماني كې بلې كړى وى.
ما ورنه پوښتنه وكړه: ايا هغه همدا ماني وه ته چې
يې وس يادونه كوى.

ويل يي نا هغه ماني شاهي ماني ده تاسي خو يي دلته
مازنداران ته راوستي ياست دلته صرف شاهي
میلمانه اوسيري هغه ماني کی اوس هم لوی بادشاه
اوسيري.

ما ورته وويل: خامكي قيصه كوه.

ويل يي پدي ماني کی ما پوره سل داني داوسپني
ديگونه باندی کرل او تول وخورل شول په هماغي
ورخ زما خوراک يوی انجلی ته هم رسيدلی وو بيابه
يي هر چانه زما پينتنه كوله.

زه دهماغي بدبختی ورخی نه دنادر اشپز شوم.
ددی پر حای چی ماته انعام راكري زه يي خپل غلام
وگر حولم خو خه وه يو خو ورخی وروسته راسره
يوه انجلی مخامخ شوه.

فارسي کی يي خه خبری کولی خو زما سر پری
خلاص نشو په اخر کي يي پينتو شروع کره ويل يي
تاسی دلوی بادشاه اشپز ياست.

ما ورته وويل: هو زه يم بيایي وويل چی تاسی خو
ډير خوندور خواړه پخوی ويل يي چی دابه ماته هم

رازده کوي.

ما ورته وويل ولى نه په دواړو سترگو دا انجلی به
هره ورځ راتله او زما څخه به يي چل زده کاوه همم
نه چل يي نه زده کاوه بلکې که دچل زده کولو لپاره
راتلای نو په هماغه لومړۍ ورځ هم چل زده کیده
خو دابه راتله صرف زما دديدن لپاره ترڅو ما
وگوري زما څهره ډيره بدرنگه وه تور وم.

خو مخ می نوراني وو او دانجونو تنده پری ماتیده دا
انجلی په ما مړه مړه وه خو داڅو ورځی مخکی چی
يي تاسی دلته راوليگلی نو لوی باد شاه زه هم دلته
راوليگلم زما زړه ډير سخت تنگ وو او بغير دسحر
نه راباندی يوه لحظه هم نه تيريدله بس سحر ته به
می لدی ځایه خطونه ورليگل خه وو هغی هم په
کومه طريقه خپل پلار راضي کړی وو او ستاسی
دراتگ په دويمه ورځ هغوي هم راغلل خو ما هيڅ
چالاکی نشوه کولای ترڅو تر هغی پوری داخط
ورسوم ځکه هغوی دمانی په اخر منزل کی وو.
او هغومره ماته اجازه نه وه چی ولاړ شم نو ستانه

نري نري مننه چي زما دا کار دي وکھ او دا احسان به
دي زه تر مرگه هم حير نکریم.

ما ورته وويل پدي کي دا احسان خه خبره ده ياره
ملگري مي بي چي ستا لپاره دومره نکووم نور به بي
دچا لپاره کوم

په همدی ورخ ذولفقار راغی.
ويل بي چي نادر په ملتان پنجاب او کشمير ير غلونه
کري دي خو دخراسان قواوی ورسره هيخ همکاري
نکوي. مور بايد خانونه تکره کړو!
او دنادر دا احسان بدله بايد چي په احسان بدله کړو.
دذوالفقار فکر داوو.

خو ماسره دخپل هیواد غم وو ما به ويل چي کله به
مي دخپل هیواد پخوانی برم او عزت لاسته راوړم او
کله به دخپل هیواد پولی په ټولو نړيوالو په رسميت
پيژنم دا خبره مي دپلار په يوه کتابچه کي لوستلی وه
په هغی کتابچه کي زما دپلار تر ټولو لوی ارمانونه

ليکل شوي وو.

يو پکی داهم وو چی) کاش خراسان په نړی کی
داسی هیواد شي چی دنړی هر هیواد ورڅخه خار
وخوري او دجنگ په ډگر کی ورسره تل دماټی ویره
وي).

بله مهمه خبره یی داوه چی) که ژوندی وم نو ضرور
خپل وطن یو خپلواک وطن گرځوم او که مړ وم زما
بچیان او لمسیان دي یی راوگرځوي).
دی خبرو زما په وجود کی یو ډول جوش پیدا کړی
وو.

په هر حال زه دامهال اتلس کلن شوم دنادر په فوځ
کی می مکتبي زده کړی وکړی او تر ډیره بریده می
خپله خواري کوله بس خالي دموقع په انتظار وم چی
خپل افغانستان راوگرځوم او دپلار ارمان می پوره
کړم.

یو څه وخت همدلته پاتی شوم خو وروسته یی
دفتوحاتو لپاره یو یو حیای ته لیگلم او وړه ډلگی به
راسره وه ځکه چی تر دی مهاله راباندی دنادر پوره

يقين نه وو.

خو هر ڪله چي نادر چي مور به په لوي بادشاه
نوماوه له هند څخه بريالي راغي او په مشهد کي يي
ځانته جشن ونيوه تر څو خپل زړه خوشحاله کړي
ځکه دهند فتحه يوه لويه کارنامه وه.

په هماغه ورځ يي زه د نور محمد خان عليزي په فوځ
کي شامل کړم خدای شته دی چاری يي ماته خوند هم
رانکړ خو بله چاره نه وه په دی ورځ په مشهد کي
خه غوبل وو رقم رقم نڅاگرانی نادر ځانته
راغوبنتی وی هر ډول شراب يي مخی ته پراته وو
ټولو وزیرانو او دمنصب څښتنانو يي خه زړونه پدی
ورځ خوشحاله کړل.

نادر افشار سخت بدرنگه وو يوه نڅاگره نادر ته
ور غله ورته يي وويل: دلوی بادشاه حضور ته دی
سلام وي.

هغی ورته په نشه کي دسلام جواب په زنگيدلي اواز
ووايه.

نڅاگری نادر ته وويل: پاچا سلامت خدای تعالی چي

حسن ویشلو تاسی چیرته واست.
نادر ورته نری موسکا وکره دخیل تندي خخه يي
دنشی گونخی لری کري.
یوه وریخه يي دغور ور په ډول وچته کړه.
ورته يي وویل: په کومه ورخ چی الله ج حسن ویشلو
په هغی ورخ تاسی لاری دحسن په صف کی ودریدی
او زه دبخت او طالع په صف کی ودریدم!
وس وگوری ستاسی پشان خکلی او حسن داره
نخاگری پیغلی زما دبخت او طالع غلامانی دي او که
وغوارم داسی يي وژنم چاقو يي راوباسه او په ډک
محفل کی يي دانجلی په مری کش کړ.
ټول محفل کی خاموشي خیره شوه.
هیخ چا خبره نشوه کولای نادر د میو داوبو جام په
سر راواراوه او دخپلو وزیرانو او سلاکارانو سره
دخپلی خونی په لوری ولاړ دنادر دی غرور راته
هیخ خوند رانکړ او ذوالفقار چی ولید هغه سیده ولاړ
هرات ته او خپل عادي ژوند ته يي ادامه ورکړه.
زه دنور محمد خان علیزي تر قوماندی لاندی

ارمنستان او داغستان ته وليگل شوم تر څو دنادر په قلمرو کې داسيمی هم شاملی کرو.

ما ټول اسباب دسفر برابر کړل دامهال زه يو عادي سرتيري نه وم بلکې وس هم راسره خپل قطعات موجود ول.

په داغستان کې مو دجنگ اراده نه لرله خو دشيپي دطرف نه راباندي دبنمن برید وکړ دنور محمد ټول فوځ يي خراب کړ او هغوي ټول اړ ول چي شاتگ وکړي خو ما خپله قطعه تياره کړه زه پخپله ددبنمن منځ ته ورگډ شوم بس ددبنمن سرونه به مو لکه دغنمو درييلو په رقم رييل دنور محمد فوځ چي زمور جذبېه وليدله نو شاتگ يي پريخود او جنگ ته يي راودانگل په دی جگړه کې نور محمد خان سخت ټپي شو او دی جگړی مشري تر اخره پوری ما وکړه. دبنمن هيڅ په ميدان کې بنکاره نشو او دخلکو په کورونو ننوتل ځانونه يي پټ کړل زه په هغه غټ فيل باندي کښيناستم کوم چي دنور محمد خان وو نور محمد خان يي ددرملنی لاندي په همدی ځای کې ونيو

او مور دتخت نیولو لپاره شاهي مانی ته روان شو.
تر شاهي مانی پوری دومره لار نه وه خو دفیل مزل
ډیر سلو وي دالبره لاره راته ډیره سخته زیاته اوږده
شوه.

دشپي یوه بجه دشاهي مانی ته ورسیدلو دداغستان
شاهي مانی ډیر شهر تر لودونکی وه ما کله فکر نه
وو کړی چی زه به دامانی دومره په اسانه فتحه کړم
خو فتحه یي هم دومره اسانه نه وه دداغستان فوځ ختم
شوی او تختیدلی وو ډیر لږ خلک یي دشاهي مانی
ساتلو لپاره پاتی وو شاهي مانی ته یي تاله لگولی وه.
دفیل ځغلوونکی فیل ته حرکت ورکړ دفیل دلومړی
ډغری سره شاهي دروازه خلاصه شوه او کوم
عسکر چی پکی ول ټول تسلیم شول دمانی تر تالاره
پوری ورسیدلو دداغستان حکمران راته تیار په تمه
وو دشاهي احترام له مخی زه ورته نیغ ودریدم او
داسی الفاظ می له خولی څخه راوباسل.

بناغلی حکمران صاحب امکان لري قدرت به ستاسو
دحکومت نیټه همدومره ټاکلی وه زه پدی خوشحال یم

چی ستاسی په هیواد کی زیات جنگ ونشو او ملکی
وگړو ته مو هیڅ زیان ونه رسید وس نو باید زه
ستاسی تاج لوی بادشاه نادر ته ورسوم ځکه دادهغی
غوښتنه ده.

تاج موی له سر څخه کوز کړ دلته مو د همدی
داغستان نفر چی پخوا ز مور جاسوس وو دحکمران
په توگه وټاکلو ددوی وسایلو ز مور ملا نوره هم قوي
کړه داغستان دنړی دلویو طاقت لرونکو هیوادونو
څخه وو او دنیولو گټه یی داوه چی دنادر امپراتوري
ورسره تر پیره حده قوي کیدله.
ددی ستری کامیابی نه وروسته زه دنادر دخاص فوځ
مشر شوم نور محمد خان هم ز مور دلاس لاندی
عسکرو کی و شمارل شو.

دهمدی ورځی په سبا نادر ماته دارمنستان نقشه
راکړه ترڅو دجنگ لپاره هلته ولاړ شو او ارمنستان
هم دنادر په قلمرو کی شامل کړو نادر په ما تر خپل
ځانه زیات باور درلود نه پوهیږم ولی خو داسی
معلومیده راته لکه نادر چی پوهیږي زه به ضرور

ورته دهر جنگ کامیابی راوړم.
دارمنستان سره په جگړه کی مو ډیره قرباني ورکړه
خو اخر هم مخالف لوری تسلیم شو او مور خدای
کامیابه کړو ددی فتحی څخه وروسته یو ځل بیا دنادر
فکر زما طرفته شو ماورنه غوښتنه وکړه ترڅو ما
دټول افغانستان دفوځونو مشر وټاکي ترڅو
دافغانستان سرتیري هم دنادر دگټي لپاره وکاروم خو
نادر نه منله ځکه چی نادر دهرڅه باور راباندی کاوه
خو ددی څه باور یی نه درلود.

خو هرڅنگه چی وو زه یی اخر دخپل افغان فوځ
مشر کړم پدی ورځ زما خوشحالی داختر دورځی
څخه هم ډیره وه ځکه زما ارمان همدا وو چی دافغان
فوځ مشر شم او دخپل پلار ارمان پوره کړم.
ددی نه وروسته زه په هرات کی دټولو ابدالیانو
هزاره وو او ایماقو فوځونو منح کی مشهور شوم
مطلب په لږ وخت کی می ډیر زیات شهرت پیدا کړ
په لار کی چی به هر نارینه او میرمن کتلم گوته به
یی راته نیوله چی هاغه ابدالی احمد خان دی دټول

افغان فوځ مشر زه دامهال په يوه معنا دټولو افغانانو
حکمران هم وم ځکه چې فوځ دچا په لاس کې وي
هغه ته دحکمران درجه هم ورکولای شو خو زه
دعامو خلکو په رقم گرځيدم ځکه چې دشاھي اصولو
څخه ناخبر وم او داهم راته معلومه نه وه چې دفوځ
دمشر څه حيثيت وي ځکه نو نادر بيرته اصفهان ته
وغوښتلم.

هلته می دشاھي اصولو سره سره دنادر شاه افشار
ډير پټ رازونه هم مطالعه کړل او دشاھي اصولو
پټ رازونه چې بايد هيڅکله هم ملت ته افشا نشي هغه
هم ياد کړل ددربار ژوند دعادي ژوند څخه ډير فرق
لري ځکه که چيرته يو مشهور او ملت ته ريښتيني
خدمت گار نفر بيرون په لارو او کوسو کې دعادي
انسانانو په رقم وگرځي نو دښمن ته ډير څه چانس
برابري ترڅو ورڅخه ټک پورته کړي او ختم يي
کړي.

بايد داسی خدمت گار نفر پټ وسايل شي ترڅو د
ښکار خوړونکي دښمن ښکار نشي.

زه يوځل بيا ددادالله سره مخامخ شوم هغه وس هم په
هماغه ځای دنادر سره اشيپز وو ما ورسره روغبڼ
وگر ويل يي ياره احمد خانه تر څو پوري به دنادر
سره پدی شاهي زندان کی شپي سبا کووم ته راته څه
لاره برابره کړه کنه ترڅو دواړه لدی ځايه ولاړ شو
ماورته وويل: ياره ته بی غمه شه انشالله سبا زه زم او
تا به هم يوځای ځان سره بوزم ته بايد ماسره په ټولو
چارو کی مرستيال واوسي صرف همدا يوه ورځ
صبر وکړه نور مو هم ډير مجلس سره وگر دميني په
ارهمی ورڅخه وپوښتل ډير خفه وو ويل يي چی پلار
يي غواړی خپله لور کوم فارسي ته په نکاح کړي خو
لور يي ورسره نه مني او لور يي وايي که زه يي بل
چاته په نکاح کړم زه به خپل ځان ووژنم.
زه بيريزم هڅی نه سحر لیونی ځان مړ نکړي کنا بيا
زه هم يو انسان يم زه هم پدی دنيا بغير دهغی نه ژوند
نشم کولای او هغه چی دومره جرات کولای شي زه
ولی ځان دسحر لپاره قربان نکړم.
ماورته وويل: ياره ته بی غمه شه انشالله سبا به سحر

هم لډی حایه بوخو داشپه ما او دادالله خه مجلس وکر
او تر ناوخته پوی ویخ وو هر کله چی سهار شو
دادالله خپل پندونه وتړل ماهم خان دتگ لپاره آماده
کر لومړی لارم د نادر نه می دتگ امر واخیست هر
کله چی نادر راته امر راکړ ما په همدی امر خان
سره دادالله هم تر اخیری منزله رابنکته کړ.

دسحر دوی کور مخی ته ودریدو هیخ لار نه وه تر
خو سحر له کوره راوباسو پیر فکر مو وواهه خو
هیخ چاره نه کیده دیو خه شیبی وروسته دسهار
پلار له کوره راووت زه چی یی وکتلم مخ یی واره
ویل یی ته بیا راغلی یی؟

خبر سوی یم وس دتولو افغانانو ابدالیانو او تولو
قومونو دفوخ مشر شوی یی مبارک دی وی.
او ها سبا زما دلور سحر واده دی هتمن تاسی دواره
راشی نور یی پلار روان شو دشا خوانه ورپسی
اواز وشو نسیم شا بیا که سر ای دخترت چی شد نسیم
شاه په منډه کور ته وځغستل زه پوه شوم چی کیسه
ورانه شوه دادالله می خان سره په زور مخکی کړ

هغه نه تلو سوال يي راته وکړ چی خیر دی یو حل
می دسحر دیدن پریرده په زو ولاړ ما هم وکتل سحر
په اشپز خانه خپل لاس په چاقو خیری کړی وو او
دخولی څخه يي هم دوینو داری روانی وی دادالله یو
دم دنسیم شاه کاکا غاری ته لاس واچاوه ددوو
سوکونو سره يي سری پر مخ یی په ځمکه
راو غورځاوه مور يي هم ورته یوه کلکه سپیره کش
کړه چاقو يي راوخیست ما ورنه په زور چاقو
واخیست او دځان سره می مخکی کړ شکر چی نسیم
کاکا دوچتیدلو نه وو کنا دلته به څومره غټ مشکل
جوړیدو داوښکو نه په پکو سترگو می دادالله مخکی
کړی وو هغی ددر د زگیروي کول او ما گاپی ته
وچت کړ اوسیده می خراسان ته راوست په لاره کی
یي راته دسحر هره خبره کوله دهغی په مینه کتل به
یي بار بار راته یادول ماته به يي ویل خیر دی احمد
خانه ما پریرده ماهیخ مسولیت د سحر لپاره ادا نکړ
کاش پرون می دسحر پلار نسیم همدغسی په سوکانو
وهلای وای نن به ولی داسی په سرو سترگو ژریدای

ولی به می دخیلی مینی بی روحه جسد کتلائی لکه
دلیونیانو په شان چغی بی وهلی په دری نفرو مو
کلک کری وو هیخ نه قلا ریدو په خراسان کی می یو
روغتون ته وسپار لو زه تری ولاړم خپل خانگري
حای ته هر کله چی دخوب وخت شو حان ته می
شری اواره کړه پکی پریوتم دوه دری دقیقی به می
سترگی نه وی ورغلی چی دروازه تک تک شوه
راپاڅیدم یخه هوا په کری کی راننوتله بیرون باد
دکری پله په زوره دلاستی سره وهله د بریننا
درزونو په اسمان کی دویری ماحول جوړ کری وو
هر کله چی زه بیرون راووتم ددروازی زلفی می
خلاصه کړه ومی کتل چی پوسته خانی والا خط
رالیکلی؟

لیکلی بی وو!

ستاسی خاص ملگری چی تاسو سره داصفهان نه
راغلی وو دادالله نن دروغتون څخه تختیدلی دی مور
ستاسی څخه هیله لرو چی خپل عسکر مو دهیغی د
پلتنی لپاره ولیری تر څو هغه پیدا او یوخل بیایی

روغتون ته راولي دواړه لاسونه می سرته تکیه کړل
ژر می خط ولیکه او دهمدی پوسته خانی والا په لاس
می ټولو عسکرو ته ولیکه په ډیر لږ وخت کی یی
دادالله پیدا کړ نه دادالله یی پیدا نکړ بلکی دادالله پر
جسد یی پیدا کړ
انا لله وانا الیه راجعون.

غم یی وس هم ما ډیر کړوی دسحر دمرینی غم
دومره خفه نکړم خو د دادالله مرینی راباندي شپه او
ورځ خوب حرام کړ بس رسم شوي انځور ته به می
یی هره ورځ ویرونه کول خو اخر کی می دی هر
څه ته دیو خوب په نظر وکتل ځکه که چیرته ماتول
عمر دهمدی لپاره خفگان کولای نو بیا رانه ژوند
پاتی کیده خو ددی پیښی نه می یو څه زده کړل هغه
داچی که چیرته خپله ویره یوه ورځ مخکی هم له
مینځه یوسو نو ډیره زیاته گټه به وکړو او امکان دی
ولری چی خپل ژوند او دیو بل نفر ژوند هم بچ کړو .
زه دخپل یار په غم کی اخته وم چی خبر راغی نادر
یی وواژه ددی پیښی نه هم زه بیا وروسته خبر شوم

چی نادر چا وواژه نادر د محمد خان قاجار او دهغه
دملگرو په گډون په خوبشان کی ووژل شو.
هغه داسی وه چی دنادر ظلمونه له حد څخه واوریدل
لکه دهغی نه یی دسیکانو ظلم یادولای شو سیکان یی
په هند کی هیڅ په ارامه نه پرینودل هغوی یی اخر
دپته اړ کرل تر څو خپل ځایونه پریردی او ولاړ شي
دپیخور بازی سیمو ته خو هلته هم دنادر دظلم لاندی
راغلل او ټول ووژل شول
(لیکوال)

(سیکان هغه ورځ وس هم هر کال لمانځي او ویر
پری کوي.

دادهماغه ظلمونو نتیجه ده چی وس په هندوستان کی
هر مسلمان باندی ظلم کیری وژل کیری او ډیری
مسلمانان دکشمیر او لاهور له لاری پاکستان ته
راتختي لکه څنگه چی یی پښتو ناول زه دچالور نه
یم کی یادونه شوی ده
پوهیرم چی په ناول کی دلیکوال خبری بور کوونکی
وي خو باید چی دیوهاوي لپاره یو څه وویل شي)

او ددومره لويي امپراتوري څښتن خو به خود ديو چا
دتوري لاندې راځي ځکه چې دامپراتوري سره سره
بي پير دښمنان هم درلودل.

دنادر دمرگ خبر اوريدو سره سم دنادر فوځ ټول
دنادر دکورنۍ دوژلو لپاره لاسونه رابډ و هل زما
ورتهگ هلته مشکل وو خو ديو ماهر خواته ورغلم
هغې راته ديو سپري ادرس راکړ هر کله چې ولاړم
دی نفر يو څه کوتري ساتلی وی خه تربيه يي
ورکړی وه ما ورته خپل مشکل ووايه هغې راته
وويل چې هيڅ خبره نده زما دا کوتري کولای شي
ستاسی ليکنه تر اصفهانه پوری ورسوي.
ما همدلته داصفهان دفوځ لپاره خط وليکه وس می له
ياده وتی خو داخبری می پکی ذکر کړی چې که هر
چا دنادر دکورنی يو ويښته ته هم زیان ورساوه.

زما سره دی دغری وهلو ته چمتو شي داچې دنادر

ټول فوځ زما څخه زيات بيريده ځکه چې دنادر ټوله
امپراتوري زما په لاس کې وه او هم يې فوځ تر ډيره
وخته زما د لاس لاندې پاتې شوی وو په همدې ورځ
می دکوټرو په ضریعه درې خطونه ورو لیکل او
شاتو ورپسې زه خپله داوږبکو ایماقو ابدالي او ټول
افغان فوځ سره وروان شوم.
خه په میرانه د اصفهان ښار ته ورننوتو او همداسې
تر شاهي ماني پورې ورغلو دنادر کورنۍ ته مو
د زړه د صبر دعا و غوښته او نادر ته مو هم د مغفرت
دعا وکړله دنادر دکورنۍ شاوخوا مو پوره یوه
میاشت پیره وکړه تر دې پورې چې د اصفهان
حکومت خپل حکمران وټاکلو خو نور یې ما امر نشو
منلای ځکه موږ هم دا ارمان درلود تر څو یو
خپلواکه هیواد ولرو او نړۍ سره ډغره وو هو.
هر کله چې زه دخپل فوځ سره د اصفهان نه راتلم نو
دنادر میرمن د فخر اچ یوه قیمتي ډبره ماته ډالۍ کړه
او مننه یې وکړه دهغې قیمتي ډبرې نوم کوه نور وو
هغه وس هم دافغانستان په مشهور ولایت هرات کې

شتون لري او زه هيله لرم چي دافغانستان ټول
راتلونكي نسل يي تر قيامت دورخي پوري پخپل
هيواد كي وساتي پالنه يي وكړي او پري ووياري.
(ليكوال)

دغه قيمتي ډبره چي ابدالي بابا ذكر كړه داډبره وس
مهال لپاره دانگلستان په مشهور موزيم كي ده او دا يي
دخپل حكومت په دور كي چي ډيرو بي غيرته
افغانانو هم ورسره لاس يو كړي وو لدی خای خخه
وخپل هيواد ته وړي ده.

مور اصفهان دتل او تل لپاره پريښود او راغلو خپل
خراسان ته په قندهار كي افغان مشرانو هر يو حاجي
جمال خان باركزي, محب خان پوپلزي, موسی خان
اسحاقزي, نور محمد خان عليزي او نصرالله خان
نورزي په كندهار كي دشير سرخ دمقبري په خوا كي
چي نادر اباد كي موقعيت لري يوه جرگه جوړه كړه
تر خو ملي مشر وټاكي.

زه غلي يو خواته كښيناستم حكه چي يو عادي دفوخ
مشر وم او ددومره لوی هيواد مشري چي تر اوسه

پوری یی نام او نښان نه وو خو پخوا یو لوی هیواد
وو زه به یی چیرته سمبال کړی شم.
هر خان به دخپل خان په باره کی غتی غتی خبری
کولی او غوښتل یی تر څو ددی لوی هیواد مسؤلیت
پخپله غاړه واخلي هر یو نفر به یو بل ردول لومړی
ورځ همداسی تیره شوه خو هیڅ نفر بل نفر نه منلو په
سبا یی بیا همدا حالت وو خو کومی پریکړی ته ونه
رسیدل اته ورځی مثلث دا لړی جاري وه اخر کی یو
نفر راغی ټولو ته یی وویل چی وه وروره تاسی څه
دماشومانو کانی راخیستی دي.

دادیو هیواد مشري ده باید چی داسی انسان ته یی
وسپارو چی مستحق یی وی زه درته وایم زه داسی یو
انسان پدی ساحه کی پیژنم چی تاسو کی یو نفر هم نه
پیژنی تاسی به ماسره داو عده کوی چی هغی نفر که
هر چاته گوته و نیوله هماغه به دهیواد ملي مشر وی.
ټولو ورسره ومنله دانفر بیرون دسرخ زمري په خوا
کی پروت وو ټول ژوند یی دهمدی مقبری زیارت ته
وقف کړی وو دغه صوفي شراب څښونکی درویش

پاڅيد لومړی يې په ټولو نظر تير کړ بيا بېرون ووت
شيبه به نه وه تيره چې بيرته راغی دوه دغمو وړي
يې په لاس کې نيولي دټولو خانانو په منح کې تير او
داحمد خان په لونگې کې يې دادوه دغمو وړي دتاج
په نوم ورکېنودل او ويي ويل: "داستا جيغه ده او ته
دافغانانو پاچا يې" ټولو دکابلي صابر شاه دغه پريکړه
ومنله او پری خوشحاله شول.

دشیر سرخ په مزار باندی سپين بيرغ رپيري، او
دافغانانو دملت مشران تری لاندی راغونډ دي، یوی
خوا اوبلی خوا تری اسونه حُغلي، دپينو گرد يې
اسمان ته پورته کيري، دشنه اسمان لاندی بوري
حُليري محکله له هيپته ريردي، دافغانانو مشران سره
په مرکه دي، او کشران يې انتظار باسي، ترڅو
دهغوي مشران څه کوي.

کابلي صابر شاه پدی بيت ويلو سره احمد خان ته
مبارکي وايي.

تخت و تاج دی مبارک شه
د پښتون تېر زلمیه
دا ملت دی پر تا لور شي
په غلیم شوی بریالیه

ستر واکمن شوی ددی خاوری
رب دی ستر لره زمریه
د ولس په غم شریک شه
ملت وینس کره ننکیالیه

یوگری غفلت ونه کری
واک ستا سوله دی په څه
په دردو یی خان خبر کره
لاس دی مینځه له هوسه

نور دهیخ شي کمی نشته
خو تنها چی تربیه شي
په ملي روح يي ژوندون وي
له تقلیده بیگانه شي

یو دبل په غم شریک شي
دنفاق څخه گوښه شي
خپل ځان وپیژني هڅی
چی پر ځان باندی تکیه شي

وس نو ستا و لاس ته گوره
ملا دی وتره احمده
دخپل قام په خدمت پاڅه
مرسته غواره له احده!

زه دهمدی ورخی څخه وروسته داحمدخان څخه په
احمد شاه دراني بدل شوم دامنصب څومره څخه څيز
دی کنه!

تر اوسه پوری احمد وم خو چی منصب می پیدا کړ
احمدشاه دراني شوم داوخت زما عمر غالباً 25 کاله
وو.

تر ټولو لومړی کار می دیو داسی جرگی جوړول وو
چی مور ورسره دټول هیواد په اړه مشوری وکړو
هغوی راسره خپل نظرونه شریک کړي داخلک به
پوهان او عالمان اودخه زړه څښتنان وي.

بل په کندهار او هرات کی دیو داسی مانی جوړول
ترڅو خلک یی شاهي مانی وبولي دهر هیواد خلک
ورته راشي او زمور شاهي مانی واوسي.

او بله مهمه خبره دخپل هیواد ټولی پولی راگرځول
خپل هیوادوال ددوه ډله کیدلو نه ساتل او جنگ دخپل
هیواد او وطن نه لری شړل وو.

مور یو قطعه جوړه کړه دغلامخانی په نوم چی هر
ډول خدمت ته چمتو وو مور خپل فوځ په دوه برخو

ويشلي وو يو خو عادي سر تيري وو چي جنگ ته به
استول كيدل خو ددو همي ډلي تخنيك ما دنادر افشار
له طريقي څخه زده كړ.

لكه څنگه چي افشار پاچا غير افغاني قومونه لكه
افغانان بلوچ . ايماق او ازبكان دخپلو ساتونكو په
رقم گمارلي وو ماهم دغلامخاني قطعه جوړه كړه
چي دغير پښتون عناصرو او تعليم لرونكي قزلباش
عسكر مو په هغي كي شامل كړل له دي عمل څخه
موخه داوه چي كوم خانان چي سر كښي كوي او
دحكومت لپاره جنجال جوړيږي دهغوي خوله به
دهغوي دكليوالو په مصر و فولو وړ بنده شي چي په
شاهي ماني كي كار كوي او په ډيره اساني سره به
داخانان هم دمرکزي حكومت اطاعت وكړي.

زه دخپل عمر په لحظي لحظي تيريدلو باندې سخت
خفه كيدم داسي هيڅ څوك راسره نه وو چي خپل
زړه ورته تش كړم بس يوه ورځ مي دپاپيروس يوه
ورقه راواخيسته او په توركي مي پري وليكل!

شیرین عمر چی تیریری دریغه دریغه
داو بو په خیر بهیری دریغه دریغه
ولی زړه پری خبر نه دی له رفتنه
چی داهسی زر تیریری دریغه دریغه
ولی هسی شوی بی غمه زما دله
عمر باد غوندی چلیری دریغه دریغه
که هر خو په پیر ناز جوړی کری مانی
په ارمان حینی پاتیری دریغه دریغه
دریغه دریغه اخر دریغه زما دله
چی مین جمله تیریری دریغه دریغه
دا یاران لکه گلونه د بهار دی
د خزان په تاو رژییری دریغه دریغه
د هجران مثال دوزخ بیلتون دبری
د عاشق په سر لگییری دریغه دریغه
که پیدا نه وی دیدن بیلتون به مړ وو
له دیدنه خون بهیری دریغه دریغه
اشنایی په مثال گل حاصل یی بنار دی
بنار شی سخت هله سوخییری دریغه دریغه

احمدشاه به بي څه غم که وخت د هوش دی
دوصال نوبت غږيري دريغه دريغه

ددى نه وروسته مى دشعر او شاعرى سره علاقه پيدا
شوه هر خاى او هر ډول ماحول كى به مى ليكنى
كولى دشير سرخ په جرگه كى دافغانى دود او دستور
له مخى انجونو پيغلو او ميرمنو هيڅ گډون نه وو
كړى بس چى جرگه خلاصه شوه خوانان او ماشومان
ولاړل خپلو كورونو كى يي غوغا كړه چى
احمدخان بادشاه شو!

دهمدى جرگى خبره په همدى ورځ تر ټول خراسانه
پورى ورسيدله هره پيغله او هره ميرمن خبره شوه
هغوي ټولى ولاړى زموږ كور ته او زما مور
زرغونى ته يي دخوي مباركي وركړه.
زما مور هم پدى ورځ دخوشحالى نه په جامو كى نه
خاييده هرى خوانه په هيواد كى جشنونه وو ځكه چى
بل هيڅ داسى قوت نه وو پاتى چى افغانان دى نور
پرمختگ ته پرېنږدي.

موږ دنادر په فوځ باندى ټول قوتونه خه وځپل موږ
په داسى عصر او زمان كى ژوند كړى دى چى دهيڅ
طرف څخه هم ورته څه خطر نه وو ځكه دنادر

دوژل کیدو څخه وروسته د فارسینانو مرال ډیر
ضعیف شوی وو دهغوی خپلی کورنی جگری دومره
زیاتی شوی وی چی بهر ته یی فکر هم نشو کولای
اونه هم دهند دمغولو هغه قدرت او جلال پاتی وو بس
صرف نوم او درباري القاب او تشریفات ورپاتی وو
په شمال کی هم داسی قوي دولت نه وو پاتی چی
افغانستان ته خطر ولري او دبخارا امیر نه یوازی
داچی په بل چایی یر غل نشو کولای بلکی دحان څخه
د دفاع توان یی هم نه درلود.

فکر کووم لکه څنگه چی به تل افغانستان ته یو بلا
پینیده او افغانان یی خپل کور ابادولو ته نه پریښودل
داخل هخی کومی بلا شتون نه درلود او افغانانو
کولای شول چی په خلاص زړه خپل کورگی اباد
کړی.

خو زه داسی انسان نه وم چی یوازی دی دخپل کور
په ابادولو قانع شم بلکی دتولی نړی ابادول می هیله
وه

او فکر کووم چی تر ډیره حده خپل منزل ته رسیدلی

هم یم.

ز مور په وطن کی نور هر څه څه برابر وو بلکی زه
پوهیدم چی مور کومی بریاوی تر اوسه حاصلی
کړیدی تولی دهمدی پښتنو ورونو په مت مو حاصلی
کړی دی

خو ددی سره سره بیا هم پښتانه په دوه ډلو ویشل
شوی دی اودالیان او غلجیان ماډیر فکر وکړ خو
ددوی دیوځای کولو هیڅ لاره نه وه.
بس دزړه له درده می دغه شعر خپلو وطنوالو ته
ډالی کړ.

قافله د عشق راغلی دکوم خوا ده
په زرگی باندی می شته که څه غوغا ده

توله یوه دي که غلجي که اودالي دي
خه هغه چی یی دزړه شیشه صفا ده

چی عمل یی دنیکی دي میره هغه
که اغوستي یی گدله دخامتا ده

پښتانه دي توله لاس سره یو کاندې
چی مونن غزا هر لوري شاوخوا ده

بی زحمته راحت چیرته موندی نشی
داحمد حُکه په هر لوري غزا ده

یو څه وخت وروسته دخراسان خلکو ځانته مهر جوړ
کړ چی په هغه کی لیکل شوي وو.
الحکم الله یا فاتح احمد شاه دراني -

دهمدی مهر خخه وروسته مو شورا جوړه کړه تر څو
دهر قوم او قبیلې مشران پکې وي.

دخراسان نوم مور ته یو ډول دپخوانی غلامی
بنکارندویي کوله ځکه چی هغه زموږ دتیرو تورو
وختونو نماینده گي کوله.

وس نو باید یو نوی نوم دخراسان لپاره وټاکو دهر
ډول خلکو مشوره به مو اوریدله بلکی زه به په لارو
او کوسو کی گرځیدم دعوامو نه به مو پښتنی کولی
تر څو دوي دخراسان لپاره کوم ډول نوم غوره کني.
هر کراچی والا هر دیاني مار او هر ختگر نه به مو
پښتنی کولی ترڅو دوي دخراسان لپاره کوم نوم
غوره گني دپیرو پښتنو او دحال احوال خخه وروسته
مو لویه جرگه رامنځته کړه په هغی کی دهر ولایت
او دهری ساحی امامان موجود ول دهر افغان فرد
اواز رسوونکی مور سره پدی جرگه کی شامل وو.
زموږ تیم دپیرو پښتنو او پیر فکر خخه وروسته یو
نوم غوره کړ او غانستان او غانان هغو خلکو ته ویل
کیري چی صرف دغرو اورغو خلک وي دنهرونو

او اوبو تر څنگ ژوند کوي تل دصافی هوا سره بلد
وي دپاک زړه خاوندان وي تل خلکو ته بخشش کوي
او غان پخپله هغه چاته وايي چی خپل سړی وي او
دهوا په شان تيز خپل کارونه سرته رسوي او چی هر
څوک يي په لومړي ځل وگوري نو زړه پری بايلي
او تر اخره پوری يي په ملگرتيا نه پشیماننه کيږي.
واقعا دا يو خه نوم وو مور دی دری ورځی جرگی
دی پریکړی ته ورسولو چی دخراسان نوم په
او غانستان بدل کړو.

خو داو غانستان نوم او غانستان پاتي نشو بلکی ددیني
عالمانو په وینا او غانستان نوم یو دغرور نه ډکو
خلکو لپاره استعمالیږي.

نو ځکه ډیرو علماوو فتوا ورکړه چی داو غانستان
نوم دې بدل شي ځکه مو نو داو غانستان نوم په
افغانستان تبدیل کړ.

او تر قیامته پوری به انشالله دافغانستان په نوم
داخوره ونومول شي.

زه دخپلو خلکو نه همدا تمه لرم مور چی کومی

سيمي نيولي هغه که پريدي هم څه خبره نده خو بايد
دافغانستان يوه برخه هم د غليم په لاس ورنکړل شي.
تاسی به فکر کوی چی زه صرف يو زوي لرم؟

نازما زوي خالي تيمور ندي

زه دتيمور په رقم نهه نور زامن هم لرم
بس دامی وينا وه چی هغه نورو کی يو دی هم شاهي
ميراث ته سترگی نه پتوي.

خالي تيمور شاه می د خپل وليعهد په توگه ټاکلی وو
کال 1160 هـ (1747) په پای کی مو تکل وکړ تر څو
دافغانستان او دپختونخوا ټولی سيمي پخپل واک کی
واخلو لکه کابل غزني او پيخور چی دامهال پکی
(تيموري او نادري پخواني حاکم) ناصر خان ميشت
وو

زه دپښتنو قبایلو ديوځای کولو څخه وروسته روان
شوم دغزني په لور ترڅو دافغانستان سرحدونه
راوگرځوو او دپړديو پر غلگرو له زور او ځواک
څخه نور پښتانه وروڼه خپل وطنوال او خاصکر
مسلمانان وژ غورو.

دپښتنو قبایلو څخه مو خه پوره ځواک برابر شو بلکی
دغلامخانی عسکر مو هم پکی ملگری کرل لومړی
مو دغزني څخه په لږه فاصله کی خپلی خیمی
ودرولې او دغزني حاکم ته مو په لیکلي بڼه دصلحی
پیغام ورولیکه ترڅو نور په افغانانو دخپلو ظلمونو
څخه لاس واخلي.

دغزني حاکم زموږ په ورلیکل شوي خط هیڅ ځان
ونه پوهاوه پوره یوه ورځ مو ورته صبر وکړ ترڅو
بیرته پیغام راشي خو پیغام رانگی فکر کووم خالی یی
جگره غوښتله خو دابیا مانه غوښتل ځکه چی پښتنو
او خاصکر افغانانو ته به پدی جگره ډیر زیات
تاوانونه اوړیدلی وای بس عسکر مو دعامو خلکو په
جامه کی خار ته ورداخل کرل ټول عسکر مو اول نه
پوه کړی ول چی هرکله شاهي خیمی ته ورسیدل نو
ضرور به ورته وسلی ورسیري او سیده باید
بریدوکړي.

لومړنی ډله مو بغیر داصلحو څخه ورولیکله دوهمه
ډله داصلحو سره دغزني ولایت ته دننه شوه پریکړه

اول نه شوی وه چی دوهمی ډلی ته اجازت دی برید
دی وکړي دریمه ډله سره داصلحو په گاپیو کی
کښیناستی دوهمی ډلی ټول عسکر په جنگ کی
بوخت وساتل دریمی ډلی لومړی ډلی ته وسلی
ورورسولی.

زه هم دخپل پوره فوځ سره دمانی په لور روان شوم
او محاصره شوی مانی ته مو یوځل بیا پیغام ولیکه
ترڅو دجنگ څخه لاس په سر شي دغزني حکمران
چی خپل ځان دماتی په حالت کی ولید نو تسلیم شو
اوپدی ډول مو په ډیرو لگو تلفاتو سره غزني ونيو
دغزني په نیولو سره مو زیات شمیر وسایل لاس ته
راغلل او ددی ځای عسکر مو هم دامر تابع شول.
پای!

دلوی امپراتور ابدالی بابا ناول لومری برخه دپیرو
هخو وروسته په پی دی ایف بڼه خپره شوه انشاءالله
دوهمه برخه به یی هم پیر ژر خپره کړو.
په تمه اوسی انشاءالله پیر ژر ...

ليکوال: سيدادريس سادات

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**